

Slomškova nedelja 2019

22. septembra
v cerkvi bl. A. M. Slomška
na Gornji Bistrici -

ob 15. uri: župnija Črenšovci
molitvena ura

ob 16. uri:
evharistično slavje, somaševanje
duhovnikov vodi mariborski nadškof
metropolit msgr. dr. Alojzij Cvikl,
ob navzočnosti ostalih škofov.
Pridiga soboški škof
msgr. dr. Peter Štumpf.
Pri sv. maši bo blagoslov novega
Slomškovega spomenika pred cerkvijo.

Slomškov dan na Ponikvi

„Skupaj bomo poboljšali svet“

V soboto, 28. septembra 2019,

začetek ob 9.30,

v Slomškovi rojstni hiši,

ob 12.30 sveta maša

na Ponikvi.

Skupaj s Slomškom
čez Zlati most

SLOMŠKOVA NEDELJA 2019

Duhovna priprava

na praznik

bl. Antona Martina Slomška in

na Slomškovo nedeljo

PRIROČNIK

38

SKUPAJ S SLOMŠKOM ČEZ ZLATI MOST

MARIBOR 2019

38. Praznik bl. A. M. Slomška

SKUPAJ S SLOMŠKOM ČEZ ZLATI MOST

Avtorji: dr. Peter Štumpf, škof

dr. Franc Kramberger, upok. nadškof

dr. Stanislav Zver

Lojze Kozar

odgovarja: mag. Franček Bertolini, voditelj Pastoralne službe Maribor

pripravila: Nadškofija Maribor, Pastoralna služba

lektoriranje: Anton Majc

SKUPAJ S SLOMŠKOM ČEZ ZLATI MOST

UVODNA BESEDA

Slomšek ima posredno zasluge za združitev Prekmurja z matično domovino

Letošnja Slomškova nedelja nas spominja na več stvari: na 160 letnico prenosa sedeža lavantinske (mariborske) škofije iz Št. Andraža v Maribor, dvajsetletnico razglasitve Antona Martina Slomška za blaženega in posledično za posredne Slomškove zasluge za združitev Prekmurja z matično domovino. V vseh treh primerih je Bog pokazal posebno naklonjenost slovenskemu ljudstvu, ki ga je bl. Anton Martin Slomšek – predvsem na Štajerskem in Koroškem ter posledično tudi v Prekmurju - tako močno povezal, da smo danes lahko samostojna država. France Kidrič, sicer Štajerc, rojen blizu Rogaške Slatine, je zapisal: »Slomšek kot duhovnik in škof zavzema prvo mesto v zgodovini slovenskega naroda po Cirilu in Metodu«. Kidričeva smela trditev ni neka virtualna trditev, marveč je meso postala, saj brez premestitve škofovskega sedeža iz Št. Andraža v Maribor, Rudolf Maister, Kamničan in borec za severno mejo, ob koncu svetovne vojne ne bi imel kaj braniti, če bi področje med Dravo in Muro ostalo pod graško (sekovsko) škofijo. Tudi Prekmurje ne bi moglo biti združeno v državi SHS (Jugoslaviji), če bi sploh obstajala, toliko manj država Slovenija.

Zato vsakoletni spomin prenosa sedeža mariborske (prej lavantinske) škofije spada k spominjanju velikega daru, ki ga je Bog podaril štajerskim, delno koroškim in posledično prekmurskim Slovincem na narodni in tudi cerkveni in verski ravni, saj je prav Slomšek s svojimi sodelavci že v Št. Andražu in v Mariboru uspel z Mohorjevo družbo, nedeljsko šolo in predvsem oznanjevanjem veselega oznanila v slovenskem jeziku, utrjeval katoliško krščanstvo in slovensko zavest med našim ljudstvom.

Razglasitev prvega mariborskega škofa Antona Martina Slomška za blaženega je bil dar celemu slovenskemu narodu, saj Slomšek pripada vsem Slovincem, ki tako nismo imeli dovolj prebujene zavesti, da je dobro odkrivati svetost med našim ljudstvom, med škofi, duhovniki, redovnicami in redovniki ter krščanskimi laiki. Sv. Janez Pavel II. nam je z razglasitvijo Antona Martina Slomška za blaženega, zavest utrdil z najvišjo cerkveno avtoriteto, da so tudi med Slovenci živeli in živijo svetniki.

Ob 100-letnici združitve Prekmurja z matičnim narodom, združitvijo prekmurskih Slovencev, ki so do takrat živeli pod ogrsko krono sv. Štefana, s Slovenci, ki so pripadali avstrijskemu cesarstvu, je bila prav tako velika milost, katere mozaik zaslug je sestavljen iz številnih kamenčkov, tako na narodni kot cerkveni ravni, ki sta se v zgodovini pogosto zelo prepletali. Pomislimo na panonske Slovence, ki so jim v 9. stoletju najprej oznanjali krščanstvo oznanjevalci iz Salzburga v nemškem jeziku. In nato je v drugi polovici 9. stoletja za sedanje prekmurske slovanske prednike, četudi samo za nekaj časa, Bog omogočil veliki čudež s knezom Kocljem in slovanskima blagovestnikoma sv. Cirilom in Metodom, da so takrat sodelovali pri mašnem bogoslužju v staroslovanskem jeziku. Zdi se, da ta milostna svetla zvezda veselega oznanila in bogoslužja ter drugih molitev v slovanskem jeziku pri panonskih Slovencih ni nikoli ugasnila, kar je še posebej prišlo do izraza ob prevodih Svetega pisma Nove zaveze Štefana in Miklóša Küzmiča, v 18. stoletju. V 19. stoletju, ko je Madžarska začela z načrtnim pomadžarevanjem Slovencev med Muro in Rabo, je Bog poslal prekmurskim katoliškim Slovincem izjemne

duhovnike, ki so prijateljevali z duhovniki onstran Mure. Ti duhovniki so uspeli z oznanjevanjem pri bogoslužju in s tiskom tako učinkovito delovati, da je ob koncu prve svetovne vojne dozorelo spoznanje, da so prekmurski Slovenci, ki so bili skoraj tisoč let pod ogrsko krono sv. Štefana, postali tako enotni in so se združili z matično domovino, seveda s pomočjo slovenskih duhovnikov onstran Mure.

Zdi se, da je Bog dajal prav župniji Beltinci take dušne pastirje, ki so pripravljali, čeprav se tega niso mogli zavedati, tisti veliki dan, ko se je 17. 8. 1919, zbralo okrog 20.000 vernikov k zahvalni sv. maši ob združitvi Prekmurja z matičnim narodom. Ob vseh imenovanih zaslužnih duhovnikih ob stoletnici združitve Prekmurja z državo SHS bi rad omenil, vam dragi bratje duhovniki, posebno vlogo gostitelja Štefan Küharja ml., domačega beltinskega župnika, ki je v beltinski, za slovenstvo najbolj navdušeni prekmurski župniji, tvegala in sprejel to veliko zborovanje z mašo, s katero niso mogli biti navdušeni ne dekana, murskosoboški in lendavski, ne sombotelski škof in tudi ne beltinski grof Avgust Zichy, ki je imel pravico pri imenovanju beltinskih župnikov. Jugoslovanskim politikom in uradnikom je bil, kot trdijo zgodovinski viri, točen in zanesljiv svetovalec in je zato leta 1921 postal član naše delegacije pri razmejitveni komisiji.

Letošnje septembrske nedelje nas vabijo k zahvali za velike slovenske može, ki imajo različne zasluge, da ima danes slovenski narod svojo državo, ki nas oznanjevalce zadolžuje, da odgovarjamo Bogu na današnje izzive z novo evangelizacijo.

dr. Vinko Škafar OFMCap

22. NEDELJA MED LETOM – PRIPRAVA NA SLOMŠKOVO NEDELJO

1. septembra 2019

100 – LETNICA PRIKLJUČITVE PREKMURJA

UVOD

Cenjeno oltarno občestvo! Z današnjo nedeljo začinjamo duhovno pripravo na letošnjo Slomškovo nedeljo, ki nam z geslom »Skupaj s Slomškom čez Zlati most« želi usmeriti naš duhovni pogled po zlatem mostu vere, upanja in ljubezni tja, kjer smo doma (V nebesih sem doma - Slomšek). Tej želji bi se naj odzvali Prekmurci, ki letos obhajajo 100-letnico pridružitve k Sloveniji; Štajerci, ki se spominjajo 160 - letnice prenosa sedeža škofije v Maribor oziroma vsi, ki v sebi čutimo utrip »Življenja« za neminljivo življenje. Ta zlati most naj nas vodi tudi do skrivnosti daritve nedolžnega Jagnjeta. Približajmo se ji s ponižnimi in skesanimi srci.

NAGOVOR

V Slomškovem času med Prekmurjem in Štajersko ni bilo nobenega mostu. Duhovno - vizualni most med pokrajinama pa je Slomšek prvič postavil leta 1837, ko je kot spiritual v celovškem bogoslovju potoval po Medžimurju in Štajerski, ki pa je bilo le del (etapa) potovanja po Hrvaški in dobršnem delu sedanje Slovenije (Kranjska Gora - Ljubljana - Novo Mesto - Zagreb - Varaždin - Štrigova - Ljutomer - Velika Nedelja - Ptuj - Celje - Celovec).

»Na vrhu vinorodnega gričevja med Štrigovo in Razkrižjem se je Slomšku odprl krasen razgled čez Mursko polje in Ljutomerske gorice. Kakor srebrn pas se vleče od Radgone čez Mursko polje Mura, ki je do leta 1919 delala mejo med Štajersko in Ogrsko, na levo pa so sami vinogradi s svojimi belimi zidanicami,« je opisal »najbližji in prvi« Slomškov »razgledni most čez srebrno Muro« in na deželo ogrskih Slovencev, dr. Franc Kovačič. O teh panonskih Slovencih pa pravi še celo na prehodu v dvajseto stoletje Anton Trstenjak st., »da so odtrgani od ostalih Slovencev zemljepisno ločeni, od svojih gospodarjev pa tlačeni in narodno zatirani, životarijo in se opirajo samo na svojo pomoč«.

Dokaj obširen zapis o omenjenem potovanju pa Slomšek sam začenja z ruskim pregovorom: »Kdor prepotuje svet, mora postati modrejši.« Tudi dolgo zgodovinsko potovanje mariborske nadškofije, katere sedež je pred 160 leti Slomšek prenesel iz Sv. Andraža na Koroškem v Maribor, kot tudi romarska preteklost Slovenske krajine (Prekmurja), ki letos obhaja 100-letnico priključitve k matici, (osrednja cerkvena in državna prireditev je bila 17. avgusta v Beltincih), izžareva v človeka, ki zna in želi ponižno in resnicoljubno brati znamenja iz svoje narodne zgodovine, prisotno šepetajočo modrost Najvišjega. Saj »modro srce razmišlja modre izreke« in »je pazljivo uho želja modrega«, kot ugotavlja tudi starozavezni modri Sirah v današnjem prvem berilu.

In res, duhovno osnovo slovenske biti je Slomšek vedno »modro« iskal in najdeval v Bogu. Iz tega ozadja je posledično sledila tudi njegova preselitev škofijskega sedeža iz Sv. Andraža na Koroškem v Maribor, kar je imelo tudi pozitivne in daljnosežne nacionalne posledice, posebej za štajerske Slovence. Tudi ljubezen do domovine in vse, kar je bilo z njo povezano - materino besedo, svoj narod, njegovo zgodovino in kulturo, je bral iz zapisa Božjega prsta v srcih ljudi.

Podobno so zajemali z mostu vere iz Božjega naročja studenčnico, ki je pojila narodnostna, jezikovna in kulturna polja »sinov slave« v deželi med Muro in Rabo že tam izza davnine kneza Koclja in sv. bratov Cirila in Metoda v prelomnih časih za pokrajino (konec 19. in v začetku 20. stoletja) mnogi prekmurski »Čedermaci«. Dolga vrsta jih je bila: od Jožefa Košiča, Jožefa Borovnjaka, dr. Franca Ivanocyja, Jožefa Klekla st., Jožefa Klekla ml., Ivana Baše, Jožefa Sakoviča, do mlajših, Ivana Jeriča, Jožefa Godine ..., če omenimo samo nekatere, ki so kot duhovniki verovali in čutili to, kar je kmalu po pridružitvi Prekmurja k matici zapisal J. Klekl st.:

»Dobro lüstvo, prišla je plača zaté. Bog, ki te je za Slovenca stvoro, ki de enok račun brao o tebe kak Slovenca, - kak vsaki človek tak ima tudi vsak narod nalogo od Boga naloženo, katero mora rešiti ... Ta Bog je prisluhnil tvojim, iz krvavečega srca prihajajočim prošnjam - ozrl se je na tvoje trpljenje ... Veseli se, dobro slovensko lüstvo, ura tvoje svobode je odbila, vernost tvoja je plačo dobila! Radostno prepevaj in hvali Boga!«

Na to dejstvo (resnico) opozarja tudi eden od akterjev pridružitve, župnik in dekan Ivan Jerič, ki v svojih »Spominih« omenja, da so v času pariške konference (pred 100 leti) že obupavali in mislili, da bo uspeh za rešitev Prekmurja izostal, čeprav so vse storili, kar je bilo v njihovih močeh, in trdi, da »nam je ostal samo Bog in molitev.« In potem, nič čudnega, če je tiha dežela ob levem bregu Mure s svojo panonsko srčno vernostjo in zaupljivim (skoraj otroškim) odnosom do Marije, dobila po pariški konferenci 1919 sedež ob omizju slovenskih dežel.

Sicer pa, ali ni ravno zlati most vere že cela stoletja pred blaženim Slomškom in pred priključitvijo Prekmurja k matici družil obe deželi - Štajersko in Prekmurje - oziroma vse slovenske dežele? Zato bi se ob obeh omenjenih obletnicah morala ta resnica tako dotakniti vseh vernih Slovencev, da bi izvabila iz nas - z življenjem in besedo - radosten »Te Deum«. Saj dogajanje obeh obletnic ni bilo »rojeno« samo v človeških prizadevanjih, ampak v naročju modrosti Gospodarja časov. Obenem pa ob tem dogajanju tudi radi prosimo v duhu današnjega evangelija, naj nas Blaženi Anton Martin Slomšek in duhovni očetje Slovenske krajine - po zlatem mostu žive vere, ograjenem s trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo – podpirajo pred Najvišjim, da z vsemi narodi in ljudstvi dosežemo prostor ob mizi v Božjem kraljestvu. »Nadutost časa«, naj nas pri tem ne ovira ...

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Bratje in sestre! On, ki v modrosti vodi svet in vsakomur plača po njegovih delih, nam naroča, naj ga prosimo in z veseljem oznanjamo njegova velika dela. Odprimo mu svoja srca in ga prosimo:

1. Gospodar časov! Svetost je edina sila, ki premaga svet; daj svoji Cerkvi na Slovenskem moč in milost, da bo prepričljivo znamenje tvoje svetosti.
2. Gospodar časov! Naj na priprošnjo Blaženega Antona Martina Slomška, Božje služabnice Svetlane Priol ter Božjih Služabnikov Danijela Halasa in Lojzeta Kozarja; naš narod ne pozablja na zaklad vere, na ljubezen do lastne govorice in na druge narodne vrednote.
3. Gospodar časov! Blaženi Slomšek kot tudi duhovni očetje Slovenske krajine so bili pastirji po Jezusovem in Marijinem Srcu; obogati slovensko njivo Cerkve z novimi duhovnimi poklici.
4. Gospodar časov! Po zlatem mostu vere, upanja in ljubezni nam pomagaj potovati v srečno večnost in jo nakloni vsem, ki so prispevali svoj delež pri priključitvi Prekmurja k matici in so v našem narodu ohranjali krščanske vrednote.

Bog, naš Oče, tvoje ljudstvo smo in tvoji otroci. Sprejmi te naše prošnje in ne dopusti, da bi te kdaj nehali prositi, po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,

da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali

v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje

za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,

prosi za nas!

23. NEDELJA MED LETOM – PRIPRAVA NA SLOMŠKOVO NEDELJO

8. septembra 2019

HIŠE KNJIG

UVOD

Jezus v evangeliju govori o tem, kdo je njegov učenec. Omenja odpoved sebi, stvarjem in ljudem, odpoved vsemu, kar človeka ovira v popolni predanosti Kristusu. Tak Jezusov učenec je bil tudi blaženi škof Slomšek. Začel je graditi hišo knjig, ko je pisal in ustanovil Mohorjevo družbo. Kakšno hišo gradimo mi? Kakšni Jezusovi učenci smo? Premislimo in obžalujmo, ker nismo bili taki, kakršne nas želi imeti Jezus.

NAGOVOR

Pred dvesto leti je stalo na Štajerskem veliko hiš, v katerih je žuborelo življenje. Takšnih hiš se je do danes ohranilo le malo. Ena od njih stoji na Slomu in spominja na tamkajšnjega rojaka, blaženega škofa Slomška. V njegovi rojstni hiši vidimo veliko predmetov, ki spominjajo na njegovo življenje in delo. Pomemben del njegove zapuščine so knjige. Slomšek knjig ni le bral, ampak jih je tudi pisal. In ustanovil je založbo, Mohorjevo družbo, da je zagotovil trajno bogatitev slovenskih domov z lepo in dobro besedo.

Mohorjeve knjige so prihajale v številne slovenske domove in hiše spreminjale v domača svetišča, v svetišča besede, dragocene, spodbudne, oživljajoče besede. V knjigah je bila taka moč, da so prebile tesno zaprte meje takratne države in se naselile tudi po domovih Slovencev na Ogrskem, v današnjem Prekmurju, kamor so prihajale v velikem številu kljub mnogim oviram in nevarnostim za prinašalce in bralce. Slomšek je spodbudil raznovrstno dejavnost. Njegova knjiga Blaže in Nežica v nedeljski šoli je kmalu dosegla neznatni kraj na Ogrskem, Gorenji Senik, kjer je župnik Jožef Košič Slomškovo knjigo prevedel in priredil ter tri leta po Slomškovi izdal pod naslovom Zobrisani Sloven i Slovenka med Mürov i Rabov.

Ta droben pogled v preteklost nas usmeri v sedanost, da pogledamo današnje hiše. Kaj vse prihaja v hiše naših ljudi? Preko medijev, preko interneta, preko različnih drugih poti vstopa v naše hiše dobro in slabo. Prihaja tisto, kar hiše utrjuje, prihaja pa tudi tisto, kar hiše ruši. Odvisno je od nas, čemu bolj odpremo vrata.

Bi Slomšek danes ostal pri knjigah ali bi odkril še nove poti, nova sredstva, da lepa, dobra vsebina vstopa v domove ljudi? Kaj mi danes storimo za hiše, za domove naših ljudi? Če že ne moremo zaustaviti slabega, ali vsaj ponujamo dobro? Za Slomškom so v njegovi rojstni hiši in v hišah drugih ljudi ostale knjige. Kaj bo ostalo v naših hišah, ko ugasne internet, ko izklopimo televizijo? Kaj bo ostalo v srcih? Vsak človek, duhovnik pa še posebej, je poklican, da prinaša v hiše in v srca tisto vsebino, ki ostane, ki gradi, ki prinaša življenje. Najprej seveda Božjo besedo in vse druge lepe besede ter vrednote, med katerimi je na odličnem mestu vera v Boga.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE:

Jezusa, našega Učitelja in Vodnika, z zaupanjem prosimo:

1. Podpiraj papeža Frančiška, škofe in duhovnike, da bodo z besedo in življenjem oznanjali evangelij vsem ljudem.
2. Gospod, vodi vse, ki pišejo in izdajajo knjige, da bodo z njimi gradili in utrjevali naše domove.
3. Gospod, naj blaženi škof Slomšek s svojo priprošnjo vodi naše korake, da bomo delali dobro in hodili v smer srečne večnosti.
4. Blaženi škof Slomšek je luč na naši življenjski poti. Naj z razglasitvijo za svetnika njegova luč zasveti vesoljni Cerkvi.

5. Večna Beseda, naj naši rajni, še posebej tisti, ki so gradili naše domove z lepo, spodbudno slovensko besedo, uživajo večni mir pri tebi.

Gospod Jezus Kristus, sprejmi te in vse druge naše prošnje, ki jih z zaupanjem polagamo na tvoj oltar. Usliši jih, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Lojze Kozar ml. Odranci

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek
je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,
da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali
v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,
prosi za nas!

24. NEDELJA MED LETOM – PRIPRAVA NA SLOMŠKOVO NEDELJO

15. septembra 2019

OBLETNICA BEATIFIKACIJE ANTONA MARTINA SLOMŠKA

UVOD

Prvi kristjani so se pred evharističnim bogoslužjem opominjali: »Sveto svetim!« (Sancta sanctis!) Sveta daritev predpostavlja sveto srce, mimo vest, čisto dušo. Zato se najprej s priznanjem in kesanjem svojih grehov in slabosti pripravimo na dostojno obhajanje svetih skrivnosti!

NAGOVOR

Osrednja vsebina Božje besede današnje nedelje je: Bog grešnika išče, mu odpušča in se veseli njegovega spreobrnjenja. To nam izrazito pove evangelij. Celo 15. poglavje Lukovega evangelija je posvečeno Božjemu usmiljenju in dobroti. Najprej prilika o izgubljeni ovci, nato o izgubljeni drahmi in končno o izgubljenem sinu. To je najlepše poglavje ne le Lukovega evangelija, ampak celotnega Svetega pisma in spada v sam vrh svetovne literature.

Farizeji, pismouki, namišljeni pravičniki so godrnjali zoper Jezusa, češ da sprejema grešnike, cestinarje in celo je z njimi. Jezus jim je odgovoril s tremi omenjenimi prilikami: Ni prišel, da bi koga obsodil, marveč da bi poiskal, kar je izgubljenega in odrešil, kar je grešnega.

S temi prilikami je hotel Jezus povedati, da smo vsi poklicani k spreobrnjenju, ne samo cestinarji in javni grešniki, vsi, ki so krenili s prave poti in so se v življenju izgubili. Nad vsakim, ki se spreobrne, je veliko veselje v nebesih. - Drugo, kar želi Jezus povedati, je, da nihče ni izključen iz Božjega usmiljenja in odpuščanja. Samo tisti, ki je prepričan, da zaradi svoje poštenosti ne potrebuje usmiljenja in odpuščanja, samo tisti, ki ne pozna ponižnega kesanja in priznanja svojih zablod, ni deležen Božjega usmiljenja in dobrote.

Prispodobi o eni izgubljeni ovci in eni izgubljeni drahmi razodevata, kaj pomeni v Božjih očeh en sam človek. Za Boga človek ni le številka, marveč neskončna vrednota, četudi je zašel in se izgubil. Na dnu človeka je še vedno človek. Bog ne obupa nad človekom, naj je še tako hudo grešil. Zato je v nebesih veliko veselje nad njegovim spreobrnjenjem.

Obe priliki pa sta uvod v tretjo - v priliko o izgubljenem sinu, ki nam slikovito razodeva Božje usmiljenje. Vsebina nam je znana, zato se ustavimo samo pri mlajšem sinu, ki je imel svoje načrte. Željan svobode je zapustil očetov dom. V izživljanju in uživanju je gledal svojo srečo. Toda to je drago plačal. Okusil je, kako se »v strup prevrača vse, kar srce si sladkega obeta« (Fr. Prešeren), ali kakor je zapisano v svetovni literaturi: »To greha vsakega je grozna kletev, da zlo iz zla rodi še večjo žetev« (W. Shakespeare). Vsi so ga zapustili. Dokler je plačeval, dajal, jim je bil potreben, pozneje ga niso več poznali.

Razočaranje nad obljubami sveta mu je odprlo oči za resnico. Spregledal je. V duši in srcu je začutil bolečino, nemir in to je nosil v sebi, dokler se ni znašel v naročju svojega ljubečega očeta, ki mu je vse odpustil, vse pozabil in ga skesanega sprejel v svoj dom. To je bilo srečanje sinove skesane in očetove odpuščajoče ljubezni. Sv. Avguštin vzklika: »O svete očetove roke, raztegnjene za objem izgubljenega in zopet najdenega sina!« - Ta sin nas uči, da svet samo obljublja, v resnici pa ropa, izkorišča, nazadnje človeka zapusti in se iz njega norčuje.

Cerkveni očetje in duhovni pisatelji pravijo, da prvi dve priliki današnjega evangelija pomenita vse človeštvo, ki je z grehom zašlo, se izgubilo, pa tudi vsakega izmed nas, saj je vsak od nas kaj pogršel, zašel in se izgubil. Toda za grešno in izgubljeno človeštvo je poskrbel sam Bog. Božji Sin ni pustil le 99 ovac, marveč celo nebesa, nebeške zборе angelov in se podal na zemljo, postal človek, naš brat. Kot Odrešenik je s križem kot s svojo pastirsko palico, poiskal padlo in grešno človeštvo, kakor pastir izgubljeno ovco, kakor žena izgubljeno drahmo. S trpljenjem nas je dal na svoje rame in nas prinesel v svoj ovčjak - Cerkev, da nas za vedno osreči in obdrži pri sebi.

Veselje pastirja, kije našel izgubljeno ovco, veselje žene, ki je našla izgubljeno drahmo, in veselje očeta, ki je sprejel svojega izgubljenega sin, so podobe nebeškega veselja nad enim grešnikom, ki se spokori, so podobe, kako Bog usmiljeno sprejme naše spreobrnjenje, vrnitev v njegov objem.

Druga vsebina današnjega nedeljskega srečanja pa je misel na »Slomškovo nedeljo« v znamenju 20. obletnice njegove beatifikacije (razglasitve za blaženega). - Pred mariborsko stolnico je spomenik z napisom: »Anton Martin Slomšek - prvi mariborski škof - narodni buditelj - vzgojitelj - pisec«. Lahko bi še dodali: ustanovitelj slovenske ljudske šole in visokega šolstva v Mariboru, apostol ekumenizma, prenovitelj verskega in duhovnega življenja, soustvarjalec slovenske kulture ... in še kaj. To so posamezne poteze ali komponente na liku njegove osebnosti. Rezultanta vseh teh komponent pa je: Slomšek - slovenski dušni pastir. V tem naslovu je zajeto vse njegovo delo, vse razsežnosti njegove osebnosti. Vsi ti naslovi so za imenom. - Ko pa je Petrov naslednik, sedaj že sv. papež Janez Pavel II., pred 20. leti (19. 9.1999), pred več kot dve stotisočglavo množico izrekel besede: »S svojo apostolsko oblastjo dovoljujemo, da se častitljivi Božji služabnik Anton Martin Slomšek odslej imenuje blaženi, ...« je dobil nov naslov, naslov pred imenom: BLAŽENI. To je krona vseh naslovov, uresničitev hrepenenj in pričakovanj slovenskih vernikov od njegove smrti (1862) pa do danes.

V ta cilj so se kakor v perspektivi časa iztekale prošnje in molitve vernikov: »Poveličaj pred vesoljno Cerkvijo in podeli čast oltarja škofu Antonu Martinu Slomšku«. V to točko poveličanja je bilo usmerjeno njegovo življenje in delo, kar je sv. papež Janez Pavel II. povzel v glavni prošnji: »O Bog, vir vse svetosti, tvoj služabnik Anton Martin Slomšek se je v gorečnosti za apostolsko službo popolnoma izročil tvoji volji. Kot apostol in učitelj krščanske vere in omike je spodbujal vse ljudi k edinosti in k življenju po evangeliju.« To je bil bl. škof Slomšek.

Znani strokovnjak za slovensko zgodovino (dr. Franc Kidrič) je zapisal: »Slomšek kot duhovnik in škof zavzema prvo mesto v zgodovini slovenskega naroda po Cirilu in Metodu.« Gotovo je imel pri tej oceni pred očmi tista velika dela, ki jih je Slomšek opravil v preroškem duhu za naš narod, tista dela, s katerimi se je ovekovečil v naši zgodovini in začel novo poglavje z novim naslovom. Po beatifikaciji pa lahko rečemo, da Slomšek zavzema prvo mesto po Cirilu in Metodu kot slovenski blaženi, razglašen pred vsem svetom.

Vemo, da Bog ne potrebuje svetnikov. On sam je neskončna in vsemogočna svetost. Njemu ni mogoče kaj dodati, kaj odvzeti. Bog je edini, ki samemu sebi zadostuje, ničesar in nikogar ne potrebuje. Vemo tudi, da Slomšek ne potrebuje razglasitve za blaženega in svetnika, saj so bili vsi rodovi vernikov od njegove smrti prepričani, daje v nebesih, med svetniki. Zato so se mu priporočali. — Edini, ki potrebujemo Slomška svetnika, smo mi. Mi potrebujemo svojega priprošnjika pri Bogu, zavetnika iz naših vrst, svojega vzornika pri Bogu, priznanega pred vesoljno Cerkvijo.

Slomška svetnika potrebuje naša mladina, da bi se ob svojem učitelju in vzgojitelju navdušila za tiste ideale, za katere se spleča živeti, za tiste duhovne in moralne vrednote, ki razsvetlujejo človekova obzorja.

Slomška svetnika potrebujejo naše družine, da bi ob njem, ki je toliko svojih moči in sposobnosti posvetil prav družini, bile »domača Cerkev«, ognjišče ljubezni, svetišče zvestobe s

spoštovanjem do življenja.

Slomška svetnika potrebujemo duhovniki, da bi ob njegovem zgledu znali in mogli biti pravi dušni pastirji, pripravljeni za ceno največjih žrtev služiti Bogu in narodu.

Slomška svetnika potrebuje naš narod, da bi tudi v tem pogledu bil enakovreden vsem drugim narodom, in da bi imel v svojem svetniku dokaz in potrditev, da je v svojih koreninah zdrav narod. »Svetost je tista prava sila, ki je sposobna spremeniti svet,« je dejal sv. papež ob prvem obisku Slovenij na mariborskem letališču (1996). To moč potrebuje slovenski narod v tretjem tisočletju.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Bratje in sestre, Boga, dobrega Očeta, ki grešnika išče, mu odpušča in ga usmiljeno sprejema v svoje naročje, zaupno prosimo, naj posluša in usliši naše prošnje:

1. Dobri Oče, podpiraj svojo Cerkev, da bo vidno znamenje tvojega usmiljenja sredi sodobne družbe.

2. Dobri Oče, pomagaj, da bo slovenski narod vzljubil neminljive dobrine in moralne vrednote, ki človeka osrečujejo.

3. Nebeški Oče, s čudovitim pričevanjem svetnikov vedno znova poživljaj svojo Cerkev, - nakloni nam milost, da bo bl. škof A. M. Slomšek kmalu prištet med svetnike!

4. Nebeški Oče, prosimo te za mlade, ki iščejo svojo pot v prihodnost, pomagaj jim, da se bodo velikodušno odzvali klicu za duhovniške in redovniške poklice.

5. Za trpeče brate in sestre, da bi pogumno prenašali svoje trpljenje in ga darovali za nove duhovne poklice.

6. Dobri Oče, sprejmi naše drage rajne, da se bodo na gostiji večnega življenja veselili v družbi angelov in svetnikov.

Vsemogočni Bog, te in vse naše druge prošnje, ki jih sedaj z darovi polagamo na tvoj oltar, usliši, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen,

msgr. dr. Franc Kramberger, nadškof emer.

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek
je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,
da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali
v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,
prosi za nas!

25. NEDELJA MED LETOM – SLOMŠKOVA NEDELJA

22. septembra 2019

OB 100-LETNICI ZDRUŽITVE PREKMURSKIH SLOVENCEV Z MATIČNIM NARODOM

UVOD

Cerkev na Slovenskem izkazuje čast vrlemu lavantinskemu škofu blaženemu Antonu Martinu Slomšku, ki je bil voditelj slovenskega ljudstva. Njegova modrost je po njegovih knjigah in spisih prišla vse do nas. V tej modrosti je papež sv. Janez Pavel II. prepoznal Slomškovo svetost in ga je zato pred dvajsetimi leti v Mariboru razglasil za blaženega. Škof Slomšek je bil mož usmiljenja, katerega pravična dela tudi v Prekmurju niso utonila v pozabo. Vsi Slovenci smo dediči Slomškove zaveze z Bogom in s slovenstvom. Če pa mogoče v srcu čutimo, da smo to dediščino zanemarjali, Boga prosimo za odpuščanje in za pomoč pri obnovitvi te svete zaveze.

NAGOVOR

Ob 100-letnici združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom se lahko upravičeno sprašujemo, če je bil blaženi škof Anton Martin Slomšek (1800-1862) kdaj v Prekmurju. Do sedaj raziskani pisni viri o tem ne poročajo. V Slomškovem času je Prekmurje bilo pod avstroogrsko monarhijo in zato ločeno od matičnih slovenskih dežel. Reka Mura je bila meja brez mostov. Samo nekaj brodov (veliko plovilo na dveh čolnih) je omogočalo prehode, ki pa so jih ogrski žandarji močno stražili. Ogrska oblast se je namreč zelo bala vdora slovenstva v Prekmurje.

Leta 1861 je bil škof Slomšek na kanonični vizitaciji v prleškem Veržeju ob reki Muri in verjetno je tam tudi birmoval. Malo pred svojo smrtjo (1862) je izdal odlok o tamkajšnji nastavitvi župnijskega kurata. Za to službo, ki jo je nastopil 31. decembra 1862, je bil imenovan Anton Stranjšak, doma iz Bučkovec pri Mali Nedelji. Ker je bil ta duhovnik zelo naklonjen Slovincem v Prekmurju, lahko domnevamo, da mu je Slomšek še pred svojo smrtjo povedal, da ga namerava nastaviti v Veržeju. Stranjšak je prišel v Veržeju s posebnim namenom. Tam je postal »sveti tihotapec«, saj je v vinskih sodih dostavljal prekmurkim Slovincem čez reko Muro Mohorjeve knjige. To je bilo takrat nevarno opravilo, saj je ogrska oblast s pomočjo svojih žandarjev budno pazila, kaj se na reki Muri dogaja.

Škof Slomšek je tako še dolgo po svojih smrti prihajal v Prekmurje preko Mohorjevih knjig. Že leta 1854 je kaplan pri Sv. Juriju na Goričkem, Franc Šbúl, bil njihov naročnik. Glavna zagovornika slovenstva v Prekmurju pa sta bila cankovski župnik Jožef Borovnjak ter Marko Žižek (od leta 1860 do leta 1888 župnik v Beltincih). Žižek je bil vzgojitelj »prekmurskega Slomška« dr. Franca Ivanocyja, ki je že v dijaških letih med počitnicami prihajal v beltinsko župnišče, kjer se je ob Žižku navduševal nad slovenstvom. Ivanocy je pozneje bil župnik na Tišini (od leta 1883 do 1913), kjer je zbiral slovensko čuteče duhovnike, jih navduševal za slovenstvo ter jih spodbujal, da so Božjo besedo ljudem oznanjali v slovenskem jeziku.

Po Žižkovem in Ivanocyjevem zgledu so duhovniki v svojih katoliških župnijah širili Mohorjeve knjige. Med leti 1868 in 1919 je bilo v Prekmurju skupno 9138 naročnikov. Skoraj vsak 15 prebivalec Prekmurja je bil naročen na Mohorjeve knjige. To pomeni, da so jih brali praktično vsi Slovenci v Prekmurju. Čeprav niso bili vsi naročniki, pa so si knjige izposojali.

Ljudje, ki so živeli v hišah iz lesa in blata, kritih s slamo, so imeli visoko bralno kulturo ter vedno močnejšo slovensko zavest. Takrat se je pričel vzpostavljati »zlati most« ljubezni med Slovenci na levem in desnem bregu Mure. S pomočjo Mohorjevih knjig so prekmurški Slovenci spoznavali

slovensko kulturo, zgodovino ter ostali svet. Duhovnik in profesor dr. Matija Slavič, ki je leta 1919 v Parizu na mirovnih pogajanjih odločilno prispeval, da je bilo Prekmurje priključeno k matični Sloveniji, je zapisal: »Vsak naročnik družbe sv. Mohorja je bil politično sumljiv, tako da je že težko dobiti poverjenika za to družbo; kajti poverjenik je bil pravi narodni mučenik.«

Naraščajoče slovenstvo je med prekmurskimi ljudmi krepilo katoliško vero in pripadnost Cerкви. Na svojstven način je škof Slomšek prišel v Prekmurje tudi preko lazaristov, ki jih je leta 1852 povabil k sv. Jožefu v Celje. Slovensko zaveden beltinski župnik Peter Kolar je povabil celjske lazariste v Beltince, kjer so od 26. oktobra do 3. novembra 1907 imeli ljudski misijon. Za uspeh misijona so beltinski župljani imeli devetdnevnicu v čast Jezusovemu Srcu. Ves čas med misijonom je spovedovalo 6 spovednikov, 3 dni pa kar 9 spovednikov. Ljudje so čakali pred spovednicami od 3 do 4 dni. Župljanov se je spovedalo 3.500, na vrsto pa jih ni prišlo nekaj čez tisoč. Nihče ne ve, koliko ljudi iz drugih župnij se je prirnilo v vrste za spoved. Na praznik vseh svetih se je pred Najsvetejšim v joku in solzah spravila cela župnija. Ob koncu misijona, 3. novembra, so po papeževem blagoslovu razvili velikansko procesijo z misijonskim križem, pred katero je šlo 100 belo oblečenih deklic. Procesije se je udeležilo 10.000 ljudi. Misijonarji so še spovedovali 4. novembra do 10. ure. Celjski lazaristi so imeli ljudske misijone še v župnijah Črenšovci (1919 in 1940), v Bogojini (1912) in pri sv. Juriju na Goričkem (1921). Na misijonu v Črenšovcih leta 1940 se je spovedalo okrog 5.500 ljudi. V času misijona so obhajali 10.000 ljudi.

Tudi ta veličastna dogajanja nakazujejo, da je bilo narodno buditeljsko delo slovenskih katoliških duhovnikov v Prekmurju najprej izrazito versko. Slovenstvo in katoliška vera temeljita na oznanjevanju evangelija v slovenskem jeziku. Slomškove Mohorjeve knjige so bile zato humus, iz katerega so pričeli kaliti tudi številni duhovni poklici. Leta 1935 je bilo iz Prekmurja 480 duhovnih poklicev. Na 250 prebivalcev to pomeni 1 duhovni poklic. Duhovnik in narodni buditelj Jožef Klekl st. je k temu Slomškovega humusu dodal še svoje slovensko katoliško časopisje: tednik *Novine* (1913-1941), mesečnik *Marijin list* (1904-1944) ter letni *Koledar Srca Jezušovoga* (1903-1944). Ves čas izhajanja je vsaj na kakšno od teh periodiki bil naročen vsak sedmi prebivalec Prekmurja.

Rek: »Povej mi, kaj bereš, in povem ti, kdo si,« bi v Prekmurju lahko parafrazirali: Povej mi, če bereš Mohorjeve knjige ter Kleklovo katoliško časopisje, pa ti povem ali si katoliški Slovenec ali pa to nisi.« Branje in poslušanje Božje besede v maternem jeziku v ljudeh prebuja željo po narodni skupnosti, ki se veseli svoje vere. Katoliška narodna skupnost ne more obstati brez maternega jezika. Zato je temeljna pravica vsakega kristjana, da bere in posluša Božjo besedo v svojem jeziku. Materni jezik nam omogoča, da spoznavamo, kdo smo, kje so naše korenine in kako iz teh korenin lahko množimo tiste sadove, ki so potrebni za našo srečno večnost.

Jezus se nam predstavi kot trta, ki mladikam omogoča rast in razvoj. Brez Jezusa ne moremo obstati ne kot njegovi učenci in ne kot narodna skupnost. Kot trta omogoča življenjsko moč mladikam, da lahko rastejo in rodijo dobre sadove, tako ljudje potrebujemo Jezusovo Božje življenje, ki v nas prebuja božansko silo rasti, ki se razcveta v sadove svetosti (prim. Jn 15, 1-8). Slomšek je rad svojo lavantinsko škofijo primerjal z vinogradom. Dobro je poznal svoje štajerske vernike. Mnogi so živeli od vinogradništva. Njihovo preživetje je bilo odvisno od pridelka. Z močjo slovenske besede je Slomšek obdeloval svoj škofijo, ki je Božji vinograd. S slovensko besedo je ljudem oznanjal evangelij, jih zavezoval k verskim in moralnim dolžnostim ter jih spodbujal k odgovornosti do narodne istovetnosti. S svojim delovanjem je postal vodilna osebnost narodnega ter verskega prebujanja na Slovenskem v 19. stoletju. Slomškov vinograd se je leta 1921 še bolj razširil, saj je Prekmurje takrat bilo priključeno k lavantinski škofiji.

Ob 100-letnici združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom se Bogu zahvaljujemo tudi za blaženega škofa Antona Martina Slomška, ki je delo v svoji škofiji zastavil tako čudovito in učinkovito, da so tudi ljudje v Prekmurju bili deležni sadov slovenstva in poglobljene vere. Še v 60. in 70. letih prejšnjega stoletja v Prekmurju skoraj ni bilo katoliške hiše, kjer ne bi imeli Slomškove

podobe. Od njegove beatifikacije pa jo imajo tudi nekatere cerkve. Prepričanje med Prekmurci, da je Slomšek svetniški škof, je leta 1970 botrovalo postavitvi prelepe cerkve na Gornji Bistrici v črenšovski župniji, ki je posvečena prav njemu. Na trgu ob župnijski cerkvi sv. Katarine v Lendavi pa ob veličastnem kipu sv. Štefana, madžarskega kralja, stoji tudi Slomškov kip. Na tem dvojezičnem prostoru nam ti dve obeležji sporočata, kako pomembno je danes sožitje med Slovenci in Madžari. Vera namreč ustvarja takšno narodno razpoloženje, ki spodbuja k dialogu, izmenjavi kulturnih dobrin in spoštovanju drug drugega v Kristusu. V veri smo bratje in sestre, zato smo vsi državljani nebeškega Jeruzalema, kjer ima vsak svoj prostor, ki nam ga je pripravil naš nebeški Oče.

Blaženi škof Anton Martin Slomšek, prosi za nas pri Bogu, da ohranimo vero ter naše dedne časti.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Bratje in sestre! Oznanjevanje Božjega kraljestva ne more zanemarjati naše narodne zgodovine. Slovencem je sveta vera vedno bila luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodove omike. Da bi lahko sledili naukom evangelija, prosimo nebeškega Očeta:

Prosim te, usliši nas.

1. Za Cerkev, da bi v sedanjem svetu bila znamenje pravičnosti, miru in veselja v Svetem Duhu.
2. Za papeža Frančiška, da bi vedno bil Kristusova priča, ki ne odstopa od resnice in ljubezni.
3. Za škofo, da bi po Marijinem zgledu usmerjali svoj pogled na križanega in vstalega Kristusa, ki je edini Odrešenik.
4. Za naše družine, da bi v moči zakramenta svetega zakona ostale zdrave mladike na trti, ki je Kristus.
5. Za vse Slovence doma, v zamejstvu in po svetu, da bi po zgledu blaženega škofa Antona Martina Slomška in drugih naših svetniških kandidatov zmogli napredovati v svetosti.
6. Za naše rajne, ki so pri krstu prejeli milost večnega življenja, da bi bili vredni občestva svetih v nebesih.

Nebeški Oče, zaradi tvoje svete volje in dobrohotnega usmiljenja smo postali državljani Božjega kraljestva. Milostno nam nakloni svojo pomoč pri naših prizadevanjih za graditev bratstva in solidarnosti med nami in drugimi narodi. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

msg. dr. Peter Štumpf

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,

da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali

v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje

za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,

prosi za nas!

Litanije k bl. Antonu Martinu Slomšku, škofu

Gospod, usmili se
Kristus, usmili se
Gospod, usmili se
Kristus, sliši nas
Kristus, usliši nas

Bog Oče nebeški – usmili se nas
Bog Sin, Odrešenik sveta
Bog Sveti Duh
Sveta Trojica, en sam Bog

Sveta Marija – prosi za nas
Kraljica spoznavalcev
Kraljica vseh svetnikov

Blaženi Anton Martin Slomšek – prosi za nas
Neutrudni iskalec Božjega obličja
Pričevalec živega Boga
Pokoren navdihom Svetega Duha
Ves predan Božjemu načrtu
Neutrudni delilec Božjih skrivnosti
Glasnik Božjega kraljestva
Goreči Kristusov duhovnik
Podoba Kristusa dobrega Pastirja
Zvesti služabnik svojega Gospoda

Goreči častilec Božje Matere
Ljubitelj Kristusove Cerkve
Skrbni učitelj svete vere
Nosilec upanja
Zgled bratske ljubezni
Ogledalo pobožnosti
Zgled ponižnosti
Mož molitve
Neustavljivi oznanjevalec evangelija
Klicar k spreobrnjenju in prenovi
Prekaljen v trpljenju
Apostol cerkvene edinosti
Neustavljivi ljudski misijonar
Spodbujevalec svetega zakonskega življenja
Zaupnik očetov in mater
Posvečevalec družinskega življenja

Izvrstni vzgojitelj in učitelj mladine
Prijatelj duhovnikov
Modri svetovalec
Tolažnik žalostnih
Učitelj nevednih
Sredi zemeljskih stvarnosti ves zazrt v večnost

Svetla luč svojemu narodu
Kažipot in vodnik v nebeško domovino
Mogočni priprošnjik v nebesih
Zavetnik vzgojiteljev, učiteljev in katehetov
Zavetnik kmetov
Zavetnik nove evangelizacije

Bl. Anton Martin, ki si izgoreval za Božjo slavo – prosi za nas
Bl. Anton Martin, ki si skrbel za nove duhovne poklice
Bl. Anton Martin, ki si se razdajal v služenju človeku
Bl. Anton Martin, ki ti je bila sveta vera luč
Bl. Anton Martin, ki ti je bil materni jezik ključ do zveličavne omike
Bl. Anton Martin, ki si iskreno ljubil svoj narod
Bl. Anton Martin, ki ti je bila sveta evharistija vir svetosti
Bl. Anton Martin, ki s svetniki uživaš nebeško veselje
Bl. Anton Martin, ki nas posvečuješ s svojo svetniško navzočnostjo

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta
- prizanesi nam, o Gospod.
Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta
- usliši nas, o Gospod.
Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta
- usmili se nas.

- Prosi za nas blaženi Anton Martin.
- Da postanemo vredni obljud Kristusovih.

Molimo:

O Bog, vir vse svetosti, tvoj služabnik Anton Martin Slomšek
se je v gorečnosti za apostolsko službo
popolnoma izročil tvoji volji.
Kot apostol in učitelj krščanske vere in omike
je spodbujal vse ljudi k edinosti in k življenju po evangeliju.
Pomagaj nam, da bomo po njegovi priprošnji
rasli v milosti in ti služili v pravičnosti in svetosti.

Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu,
ki s teboj v občestvu Svetega Duha
živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Litanije k bl. Škofu Antonu Martinu Slomšku dovoljene za osebno molitev.

IMPRIMATUR

Nadškofijski ordinariat v Mariboru

Maribor, 20. maja 2014, števil. 201

Msgr. dr. Stanislav Lipovšek, celjski škof

apostolski administrator mariborske nadškofije

SLOMŠKOVA TRIDNEVNICA

1. Slomšek nam je luč vere, upanja in ljubezni - 1982 (Jože Vesenjajk)
2. Slomšek – apostol slovenskega ljudstva - 1983 (Jože Vesenjajk)
3. Slomšek in sveto pismo - 1984 (Viljem Pangerl)
4. Slomšek – apostol cerkvene edinosti - 1985 (Jože Vesenjajk)
5. Slovenski kristjan, narodna kultura in škof A. M. Slomšek – 1986 (Jože Vesenjajk)
6. Slomšek nas uči prav obhajati sveto evharistijo – 1987 (Jože Vesenjajk)
7. Slomšek – dušni pastir božjega ljudstva – 1988 (Jože Vesenjajk)
8. Slomšek – učitelj po Jezusu Kristusu – 1989 (Jože Vesenjajk)
9. Družina – Slomškova skrb – 1990 (Jože Vesenjajk)
10. Slomškov jubilejni triptih - 1991 (Viljem Pangerl)
11. Pastori optimo (ob 130 letnici smrti) – 1992 (Viljem Pangerl)
12. Božji služabnik – 1993 (dr. Marjan Turnšek – Viljem Pangerl – Miha Herman)
13. Slomšek prosi matere in očete za pomoč – 1994 (dr. Marjan Turnšek)
14. Slomškova največja ljubezen – sv. katoliška cerkev – 1995 (Viljem Pangerl)
15. Slomšek – škof (ob 150-letnici posvečenja) – 1996 (Viljem Pangerl)
16. Nebesa morajo biti naša – 1997 (Viljem Pangerl)
17. Vsi Slomškovi spomeniki – 1998 (Viljem Pangerl)
18. S Slomškom na pot svetosti – 1999 (Miha Herman, Jože Goličnik)
19. Evharistija – kruh novega življenja – 2000 (dr. Marjan Turnšek)
20. Odrini na globoko – 2001 (Jože Goličnik)
21. Čas nam prinaša nove naloge – 2002 (Jože Planinšek CM)
22. Evropska razsežnost Slomškovega dela – 2003 (dr. Franc Kramberger, Jože Goličnik)
23. Slomšek – luč za tretje tisočletje - 2004 (dr. Stanislav Lipovšek, dr. Marjan Turnšek, Miha Herman)
24. Kdor hoče koga vneti, mora sam goreti – 2005 (Ernest Berložnik, Alojz Vicman, Miha Herman)
25. Vse za večjo čast božjo in zveličanje duš - 2006 (dr. Franc Kramberger, dr. Jožef Smej, Jože Goličnik)
26. Kristus luč mojega življenja – 2007 (mag. Alojzij Kačičnik, Vlado Bizjak, Jože Goličnik)
27. Materin nauk – otroku jutranja zarja – 2008 (Miha Herman, dr. Peter Štumpf, Jože Kužnik)
28. Slomšek – pastir prihodnosti – 2009 (dr. Franc Kramberger, dr. Stanko Lipovšek, Jože Kužnik)
29. Kdor ubogim daruje, Bogu posojuje – 2010 (dr. Franc Kramberger, dr. Marjan Turnšek, Miha Herman, Jože Goličnik)
30. Za zveličavno narodovo omiko – 2011 (dr. Franc Kramberger, dr. Stanislav Lipovšek, dr. Ivan J. Štuhec, Jože Faganel in Jože Planinšek)
31. Svetost prenavlja svet – 2012 (dr. Marjan Turnšek, Jože Goličnik, Miha Herman, mag. Alojz Kačičnik)
32. Vero ohranite in po njej živite – 2013 (Alojz Vicman, dr. Franc Kramberger, dr. Marjan Turnšek, Miha Herman)
33. Hiša veselja – 2014 (dr. Marjan Turnšek, mag. Alojz Kačičnik, dr. Franc Kramberger, Miha Herman)
34. Zvestoba je mati sreče – 2015 (s. Veronika Verbič ŠS, dr. Franc Kramberger, Jože Planinšek CM, mag. Ciril Slapšak SDB)
35. V nebesa skozi vrata usmiljenja – 2016 (dr. Franc Kramberger, Miha Herman, dr. Marjan Turnšek, Igor Ignacij Novak)
36. Vera – luč – 2017 (mag. Alojzij Cvikl, dr. Franc Zorec, Marjan Pučko, Jani Družovec)
37. Delo z mladimi – delo za prihodnost – 2018 (mag. Alojzij Cvikl, Andreja Šavc in Tadej Legnar, Ernest Berložnik, dr. Marjan Turnšek)
38. Skupaj s Slomškom čez Zlati most – 2019 (dr. Peter Štumpf, dr. Stanislav Zver, dr. Franc Kramberger, Lojze Kozar ml.)